

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 5Er/51/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813225943
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matej Maxa
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2014:3813225943.2

Uznesenie

Okresný súd Liptovský Mikuláš vo veci exekúcie oprávneného: mal. M. Y., T. X. X. XXXX, H. K. X, G. Y., zák. zást. Y. Š., T. XX. X. XXXX, H. K. X, G. Y., pr. zást. JUDr. Jaroslav Kiapeš, advokát so sídlom Štúrova 4330/31, Liptovský Mikuláš, proti povinnému: M. Y., T. X. X. XXXX, H. B. T. R. XXX, H., pre vymożenie zameškaného výživného a bežného výživného, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Šutliakom, so sídlom Exekútorského úradu M. M. Hodžu 28, Liptovský Mikuláš, pod sp. zn. Ex 403/2013, takto

rozhodol:

Námietkam proti exekúcii sa vyhovuje v časti o vymożenie zameškaného o výživného prevyšujúceho sumu 2.240,- eur.

Súd vo zvyšnom rozsahu námietkam proti exekúcii nevyhovuje.

Návrh povinného na zastavenie exekúcie sa zamieťa.

odôvodnenie:

Pred súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Šutliakom sa dňa 6. 12. 2013 začalo exekučné konanie pod sp. zn. Ex 403/13 na vymożenie uloženej povinnosti zaplatiť zameškané výživné 4.640,07 eur za obdobie od 4. 7. 2011 do 30. 11. 2013 a ďalej bežné výživné vo výške 150,- eur mesačne počnúc bežným výživným za január 2013, splatné vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred do rúk matky maloletého, priznanej rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31P/154/2011-52 zo dňa 19. 10. 2011. Súdny exekútor začal vykonávať exekúciu na základe poverenia č. 5505 050690 zo dňa 30. 1. 2014, ktoré v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vydal Okresný súd Liptovský Mikuláš na vymożenie uloženej povinnosti zaplatiť zameškané výživné, bežné výživné a trovy exekúcie.

Súdny exekútor dňa 28. 2. 2014 postúpil tunajšiemu súdu na rozhodnutie námietky povinného proti exekúcii. Povinný námietky odôvodnil tým, že v období od narodenia syna M. Y. (X. X. XXXX) až do 15. 9. 2012 býval v spoločnej domácnosti s maloletým oprávneným a jeho matkou. Riadne sa o syna staral a vyživoval ho. Tvrdenie matky oprávneného je klamlivé a nesúhlasí so skutočnosťou, prípad je v riešení polície Liptovský Mikuláš a Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš. Z týchto dôvodov žiadal zároveň o pozastavenie exekúcie, pokiaľ sa celý prípad nevyrieši.

Matka maloletého oprávneného doručila dňa 27. 2. 2014 súdnemu exekútorovi vyjadrenie k námietkam, v ktorom uviedla, že nesúhlasí s tvrdením povinného, že výživné na dieťa poukazoval počas doby, pokiaľ žili v spoločnej domácnosti. Okolnosti uvádzané v návrhu na začatie exekúcie sú pravdivé a povinné jej ku dňu 30. 11. 2013 dlhuje 4.640,07 eur. Nevidí ani dôvod, aký má súvis preverovanie veci políciou so žiadosťou povinného o prerušenie exekučného konania. Oddiaľovanie veci nič nevyrieši a predmetná čiastka jej chýba.

Súd vyzval dňa 23. 6. 2014 povinného, aby predložil listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, že si splnil vyživovaciu povinnosť v namietanom období do 15. 9. 2012. Na výzvu povinný doručil súdu listiny týkajúce sa trestného konania vedeného proti jeho osobe pre prečin zanedbania povinnej výživy, a to sťažnosť proti uzneseniu ČVS: ORP-326/OVK-LM-2013, zápisnicu o konfrontácii medzi obvineným (povinným) a svedkom (matkou oprávneného) zo dňa 27. 1. 2014, trestný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/31/2014 zo dňa 20. 3. 2014 a odpor podaný proti tomuto trestnému rozkazu a oznámenie prokurátorky okresnej prokuratúry o podaní obžaloby. Ďalej súdu predložil aj fotokópiu upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 7. 2. 2014 a fotokópiu už podaných námietok.

Matka maloletého oprávneného na výzvu súdu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že v čase od 4. 7. 2011 do 2. 9. 2012 žila spolu s maloletým v spoločnej domácnosti s povinným, pričom povinný v tomto období prispieval na spoločnú domácnosť. Maloletý s matkou spoločnú domácnosť opustili dňa 3. 9. 2012, keď sa z podnájmu v Banskej Bystrici odsťahovali, preto v období od 3. 9. 2012 do 15. 9. 2012 v spoločnej domácnosti s povinným nežili.

Podľa § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

Podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, námietky proti exekúcii je exekútor povinný doručiť súdu najneskôr do piatich dní od ich doručenia účastníkom. O námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia.

Podľa § 38 ods. 2 Exekučného poriadku, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.

Námietky proti exekúcii možno odôvodniť len tým, že po vzniku exekučného titulu a pred začatím exekučného konania došlo k zániku vymáhaného nároku, alebo tu sú skutočnosti brániace vymáhaniu pohľadávky resp. preukazujúce neprípustnosť exekúcie. Rovnako možno námietky proti exekúcii odôvodniť tým, že účastníci exekúcie nie sú právnymi nástupcami osôb označených v exekučnom titule. K zániku vymáhaného nároku dochádza najmä riadnym a včasným splnením dlhu, dohodou, nemožnosťou plnenia, uplynutím času, smrťou dlžníka, započítaním, neuplatnením práva, splynutím a urovnaním.

Z návrhu na vykonanie exekúcie vyplýva, že predmetom exekúcie je vymáhanie dlžného výživného, ktoré malo vzniknúť od 4. 7. 2011 do 30. 11. 2013, a ďalej bežného výživného počnúc januárom 2014 (splatné 15. 12. 2013). Povinný v podaných námietkach tvrdil, že plnil vyživovaciu povinnosť v období od 4. 7. 2011 do 15. 9. 2012. Proti exekúcii vo zvyšnom rozsahu nenamietal, takže súd považoval za nesporné, že vo zvyšnom rozsahu svoju vyživovaciu povinnosť nespĺnil, a exekúcia sa tak v tomto rozsahu začala zákonne.

Rovnako nebolo v konaní sporné ani to, že matka oprávneného žila s povinným v spoločnej domácnosti v období od 4. 7. 2011 do 2. 9. 2012, keď sa odsťahovala na inú adresu. Samotná skutočnosť žitia v spoločnej domácnosti však nespôsobuje účinky smerujúce k neúčinnosti súdneho rozhodnutia o výžive maloletého dieťaťa. K neúčinnosti rozhodnutia dôjde až vtedy, ak okolnosti daného prípadu nasvedčujú tomu, že pri spolužití rodičov dochádza zároveň aj k plneniu všetkých rodičovských povinností. Neúčinnosťou sa rozumie stav, keď rozhodnutie síce formálne existuje (nebolo doposiaľ zrušené),

ale vzhľadom na existujúci právny stav stráca právnu účinnosť. V konaní nebolo sporné, že matka oprávneného žila v spoločnej domácnosti s povinným nepretržite viac ako rok od určenia vyživovacej povinnosti súdom. V priebehu tohto obdobia matka oprávneného nežiadala vykonať exekúciu za účelom vymoženía prípadného dlžného výživného na dieťa, ani nepožiadala o zvýšenie výživného, na základe čoho možno predpokladať, že povinný si v rámci spolužitia v spoločnej domácnosti riadne plnil svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému oprávnenému a jeho matka tak nemala dôvod domáhať sa ochrany práv dieťaťa na súde. Navyše, matka oprávneného súdu výslovne oznámila, že v tomto období povinný prispieval na spoločnú domácnosť. Skutočnosť, že v priebehu sporného obdobia dochádzalo k plneniu všetkých rodičovských funkcií, vyplýva podľa názoru súdu aj zo samotnej dĺžky trvania partnerského vzťahu, počas ktorého sa obidvaja rodičia starali o potreby maloletého syna.

Vyživovacia povinnosť rodičov k svojim deťom má absolútnu prednosť pred inými výdavkami rodičov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov, ktorí sú povinní prispievať na výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Preto je namieste, aby rodič, ktorý zastupuje maloleté dieťa a spravuje jeho majetok, podal návrh na vykonanie exekúcie vtedy, keď si rodič, ktorému bolo súdom uložené prispievať na výživu, riadne a včas neplní svoju povinnosť. Výživné má slúžiť výlučne pre potrebu dieťaťa, preto je žiaduce, aby bolo poukazované pravidelne. Pokiaľ dôjde k omeškaniu, reálne hrozí, že riadna výživa dieťaťa bude ohrozená. V takom prípade má zákonný zástupca dieťaťa možnosť podať návrh na vykonanie exekúcie, ktorým dosiahne vynútené plnenie vyživovacej povinnosti. V danom prípade matka oprávnenej počas trvania spolužitia s povinným nepožiadala o vykonanie exekúcie, naopak, sama súdu potvrdila, že povinný na chod spoločnej domácnosti, a tým pádom aj na potreby maloletého, prispieval. Je nepochybné, že v danom prípade došlo k plneniu všetkých rodičovských funkcií, čím sa stal exekučný titul neúčinným. Dieťa má totiž vyrastať v zdravom rodinnom prostredí, ktorého nevyhnutnou súčasťou je vzájomná dôvera rodičov. V prípade obnovenia spolužitia a spoločného vychovávanía dieťaťa by bolo preukázateľné plnenie súdom určenej vyživovacej povinnosti v rozpore s požiadavkou o zdravom rodinnom prostredí. Pokiaľ by totiž rodič, ktorý sa v spoločnej domácnosti spolupodieľa na výchove a výžive maloletého dieťaťa, okrem toho plnil aj súdom určenú vyživovaciu povinnosť, nasvedčovalo by to tomu, že rodičia neberú vážne svoje spolužitie a snahu s spoločným vychovávaním svojho dieťaťa. Navyše by týmto dochádzalo aj k duplicitnému plneniu si svojej vyživovacej povinnosti, čo síce nie je na ujmu dieťaťa, ale je to v rozpore so zásadou, že obidvaja rodičia majú rovnaké rodičovské práva a povinnosti. Z tohto možno skonštatovať, že v dôsledku spolužitia rodičov a súčasného naplnenia rodičovských funkcií stráca rozhodnutie o vyživovacej povinnosti účinnosť (obdobne v rozhodnutí, ktoré bolo publikované pod č. R 8/1982).

V konaní o námietkach proti exekúcii znáša dôkazné bremeno povinný. V danom prípade povinný tvrdil, že matka oprávneného s ním žila v spoločnej domácnosti až do 15. 9. 2012. V konaní ostalo nesporné len spolužitie do 2. 9. 2012. Povinného súd vyzval na predloženie listinných dôkazov, ktorými by preukázal, že v plnil vyživovaciu povinnosť na maloletého oprávneného. Nijaké dôkazy, ktorými by povinný preukázal spolužitie s matkou oprávneného a s maloletým oprávneným v období od 3. 9. 2012 do 15. 9. 2012, alebo že svoju vyživovaciu povinnosť v tomto období inak plnil, však povinný súdu nepredložil, a preto tieto skutočnosti ostali na úrovni tvrdenia povinného, ktorý tak v tejto časti podaných námietok neunesol dôkazné bremeno. Matka oprávneného uviedla, že spoločnú domácnosť s povinným opustili dňa 3. 9. 2012, a povinný neposkytol súdu nijaké dôkazy, ktorým by toto tvrdenie vyvrátil, a preto súd nemohol považovať exekučný titul vo vzťahu k tomuto obdobiu za neúčinný. Navyše, z povinným predloženého listinného dôkazu, zápisnice o konfrontácii medzi obvineným a svedkom z 27. 1. 2014 vyplýva, že povinný sám vo svojej výpovedi uviedol, že v býval v H. spolu s matkou oprávneného a maloletým oprávneným zhruba do začiatku septembra 2012, keď aj matka aj so synom odišla. Toto tvrdenie povinného, hoci urobené v trestnom konaní, by skôr nasvedčovalo termínu spolužitiu do 2. 9. 2012 než do 15. 9. 2012.

Na základe vyššie uvedeného súd vyhovel námietkam proti exekúcii v časti vymáhania zameškaného výživného prevyšujúceho sumu 2.240,- eur, ktorá predstavuje dlžné výživné za obdobie od 3. 9. 2012 do 30. 11. 2013, a v ktorom rozsahu sa exekúcia začala dôvodne. Exekučný titul podľa názoru súdu čiastočne stratil účinnosť tým, že po začatí spolužitia rodičov sa zároveň naplnili aj rodičovské funkcie k maloletej oprávnenej. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že maloletý oprávnený žil od 4. 7. 2011 do 2. 9. 2012 v spoločnej domácnosti s obidvoma rodičmi, ktorí sa spoločne starali o jeho výchovu a

výživu. Vo zvyšnej časti súd námietkam povinného nevyhovelo, nakoľko vo vzťahu k obdobiu od 3. 9. 2012 do 15. 9. 2012 povinný nepreukázal plnenie vyživovacej povinnosti, a vo vzťahu k zvyšnému obdobiu plnenie svojej vyživovacej povinnosti pred súdom v prebiehajúcom exekučnom konaní ani netvrdil, takže existenciu jeho nesplnenej povinnosti v tomto rozsahu súd považoval za nespornú.

Podľa § 50 ods. 5 Exekučného poriadku, ak je rozhodnutie, ktorým sa námietkam vyhovel, právoplatné, súd exekúciu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 57 ods. 3 Exekučného poriadku, ak sa exekúcie týka niektorý z dôvodov zastavenia len sčasti alebo ak sa exekúcia vykonala v širšom rozsahu, než stačí na uspokojenie oprávneného, exekúcia sa zastaví len čiastočne.

Po právoplatnosti tohto rozhodnutia, súd v súlade s ust. § 50 ods. 5 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 57 ods. 3 Exekučného poriadku, predmetnú exekúciu v časti o vymoženie zameškaného výživného v rozsahu prevyšujúcom 2.240,- eur zastaví.

Vo svojich námietkach povinný tiež žiadal, aby súd exekúciu „pozastavil“, pokiaľ sa celý prípad nevyrieši, majúc tým zrejme na mysli vlastné trestné stíhanie.

Podľa § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania.

Pokiaľ sa povinný domáhal pozastavenie exekúcie, posúdil súd túto jeho žiadosť ako návrh na zastavenie exekúcie. Prerušenie exekúcie je totiž v zmysle § 36 ods. 5 Exekučného poriadku vylúčené; zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v účinnom znení neobsahuje ustanovenie, na základe ktorého by exekučný súd mohol exekúciu prerušiť. Do úvahy neprichádza ani odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku.

Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak

- a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným,
- b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným,
- c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie,
- d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, 6b)
- e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu (§ 55),
- f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané,
- g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať,

- h) majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie,
- i) oprávnený nezaplatí súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie,
- j) pri exekúcii predajom zálohu zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom,
- k) rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu alebo že majetok Exportno-importnej banky Slovenskej republiky podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na vykonávanie jej činností a plnenie jej úloh.

Exekúciu súd zastaví len v prípadoch uvedených v cit. ust. § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, prípadne ak to vyplýva z iných ustanovení Exekučného poriadku alebo osobitného predpisu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku). Prebiehajúce trestné konanie pritom nie je dôvodom na zastavenie exekúcie ani podľa ustanovení Exekučného poriadku, ani podľa osobitného zákona. Dôvodom na zastavenie exekúcie by bolo splnenie vymáhanej povinnosti povinným po začatí exekučného konania; takéto skutočnosti však povinný ani nepreukázal, ani netvrdil.

Exekučný súd ďalej považoval za potrebné vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré sa nachádzajú v listinných dôkazoch z prebiehajúceho trestného konania, predložených povinným. Predovšetkým týmito listinami nie je nijakým spôsobom preukázané, že by povinný plnil svoju povinnosť platiť výživné vo zvyšnom rozsahu, t. j. v rozsahu, ktorý nebol čiastočným vyhovením námietkam dotknutý. Povinný opakovane vo svojich výpovediach pred orgánmi činnými v trestnom konaní a vo svojich podaniach uvádzal, že musí splácať pôžičky, ktoré si v skutočnosti vzal spolu s matkou oprávneného, a boli použité na chod spoločnej domácnosti, pričom matka oprávneného sa na splácaní týchto pôžičiek nepodieľa. Súd v tejto súvislosti uvádza, že splácanie pôžičiek, ktoré uzavrel spolu s matkou oprávneného na chod spoločnej domácnosti, nemožno považovať za plnenie vyživovacej povinnosti v čase, keď už spoločná domácnosť zanikla. Súd tiež dáva do pozornosti povinného ust. § 62 ods. 5 prvej vety zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine, podľa ktorého má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov, ako aj ust. § 76 ods. 2 zákona o rodine, podľa ktorého je proti pohľadávkam na výživné započítanie vzájomných pohľadávok prípustné len dohodou; ak ide o výživné pre maloleté deti, započítanie nie je možné.

Na základe vyššie uvedeného súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, nakoľko povinný žiadal zastavenie z dôvodu, pre ktorý právne predpisy zastavenie exekúcie nepripúšťajú. Taktiež započítanie vzájomnej pohľadávky proti pohľadávke na výživné pre maloleté dieťa nie je podľa zákona o rodine prípustné.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Liptovský Mikuláš, písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p., v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolania.

Podľa § 374 ods. 4 O. s. p. proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťela je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakaťel, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.